

[Henry Christensen.]

arbejde som „hykleri“ og „noget i retning af et skuespil“. Jeg tror, vi har en fælles interesse i at prøve at skabe forståelse for, at selv om arbejdet her i det høje ting og i vores udvalgsarbejde ikke altid fører til enighed imellem partierne, så er det ikke udtryk for, at der ikke fra begge parter, regeringspartier som opposition, gøres et både ordentligt og redeligt stykke arbejde. Det mener jeg der blev gjort i det pågældende udvalg.

Jeg mener for øvrigt, at det ærede medlem hr. Anker Jørgensen selv bidrog til at gøre forhandlingerne saglige og sobre, men jeg mener ikke, han har ret i at påstå, at regeringspartierne fik socialdemokratiet til at gå med til dette udvalg under forkerte forudsætninger. Jeg mener, det blev gjort ganske klart — og hr. Anker Jørgensen kan slå efter i referatet af debatten den 29. januar — hvad der var vores afgørende forudsætning med henblik på den økonomiske politik i de forhandlinger, vi gik ind til. Det betød naturligvis ikke, at forhandlingerne ikke kunne have overbevist den ene eller den anden part om, at man nu kunne ændre væsentligt i sin samfundsøkonomiske opfattelse. Men der blev ikke fremført argumenter af en sådan art, at de kunne overbevise os.

Jeg vil også gerne sige til hr. Anker Jørgensen, at han tager fejl, når han har den opfattelse, at der her var én holdning hos regeringen og en anden holdning hos de tre regeringspartier. Det er naturligvis klart, at der ofte kan være forskellige vurderinger af en eller anden politisk sag imellem tre partier, der bærer en regering, eller mellem partierne og regeringen, men jeg tror ikke, jeg kender noget tilfælde, hvor der i den saglige vurdering og dermed også i den politiske vurdering har været større enighed mellem regeringen og alle tre regeringspartier, end der har været her.

Man kan så spørge: Hvilke grunde er der til, at man nu skulle ændre denne vurdering og følge socialdemokratiets hovedsynspunkt og SF's hovedsynspunkt om, at man skulle svække den fastlagte økonomiske linje temmelig kraftigt? Er der en begrundelse i reallønsudviklingen her i samfundet? Dette har forhandlingerne ikke vist. Vi må sige tværtom. Hr. Anker Jørgensen ved

som fagforeningsleder, at udviklingen har været af en sådan art, at der ingen begrundelse har været for LO til at rejse krav om generelle ændringer eller noget i den retning. Det er vel det ene synspunkt, man kunne tage op. Reallønsudviklingen har tværtimod været kraftig både igennem 1968 og igennem 1969.

Man kunne for det andet spørge, om der var ændrede forudsætninger i den sociale udvikling, som kunne begrunde en revision. Der er forhold i forbindelse med kildeskattens indførelse, der begrundet ændringer netop ud fra et socialt hensyn. Det er de ændringer, der vil komme inden for pensionsområdet, og vi står også over for gennemførelse af ændringer i forbindelse med arbejdsløshedsloven. Men derudover gælder det, hvad der bl.a. også blev oplyst i udvalget, at fra sidste år til i år er der, hvad de sociale budgetter for statens vedkommende angår, når man korrigerer for prisudviklingen, og når man korrigerer for de bogholderimæssige ændringer, som overgangen til det ny kildeskattesystem medfører, en stigning på omkring 20 pct. Det er en endog meget stor stigning. Den er af en sådan højde i hvert fald, at der ikke bliver noget tilbage af en påstand om, at der i den sociale udvikling er en særlig begrundelse.

For det tredje må man naturligvis spørge, hvordan det forholder sig med den samfundsøkonomiske situation. Jeg synes, hr. Anker Jørgensen sprang meget let over denne problematik i dag. Han så ganske væk fra Danmarks betalingsbalanceforhold til udlandet. Han så ganske væk fra, at en væsentlig del af den meget store forbrugsstigning, vi har haft, er betalt med en stærkt voksende gældsætning, og en fortsættelse af den linje betyder en voksende afhængighed af udlandet, betyder en indskrænket mulighed for Danmark til at føre sin egen økonomiske politik, betyder, at muligheden for, at vi bestemmer, hvilke midler der skal anvendes for at sikre høj beskæftigelse, bliver ringere. Er det dog ikke et synspunkt og et argument, der må spille en stærk rolle også i hr. Anker Jørgensens og socialdemokratiets overvejelse?

Her møder samtlige økonomer i Danmark, her møder Nationalbanken, her møder alle med autoritet på disse områder frem med en stærk advarsel til os, og der